

[Søgaard.]

nogle avisartikler herom, og hvad der er foregået eller ikke foregået, kan vi naturligvis ikke vide. Men jeg synes, hr. Ib Nørlund ligesom ville lægge et lidt odiøst skær over de forhandlinger, der har været ført i ministerregie omkring dette, og vel også ligesom ville prøve på at lægge et odiøst skær over de af folketingets medlemmer, som er tilhængere af dette køb af amerikanske fly. Jeg vil sige som ministeren, at heller ikke jeg har set så meget som skyggen af en kuglepen eller noget som helst andet, der kunne indicere det, hr. Ib Nørlund tilsyneladende ønsker at lægge ind i dette. Det nærmeste, jeg kan komme det, er dette, at da vi var færdige med betænkningssafgivelsen i udvalget — hr. Ib Nørlund ved, hvad den gik ud på — ja, så kom ministeren og sagde: du, nu tror jeg, vi trænger til en bajer, og vi fik en bajer på ministerens regning. Det er det nærmeste, vi kan komme det, hvis man vil tro noget om korrupsion. Han var lidt påholdende, den minister, synes jeg nok.

Formanden:

Taletiden i forbindelse med en kort bemærkning er som bekendt to minutter.

Morten Lange (SF)

Der er noget uvirkeligt over danske forsvarsdebatter, men jeg skal da med det samme skynde mig at respektere udenrigsministerens resumé og karakteristik af denne debat: uanset dens mangel på realisme, så foregår den da under forhold, hvor man realiserer og tager hensyn til de skillelinjer, der findes i dette ting. Det er da kun en udmærket baggrund.

Naturligvis kunne vi, der mener, at dansk oprustning er et nytteløst forehavende, i og for sig lade det være med at påvise det, men det forekommer alligevel at være nødvendigt at nævne nogle af de faktorer, som gør, at også vi, som blot siger nej, har bemærkninger til de vilkår og perspektiver, der er ved det køb, man nu stiller forslag om.

For det første er der spørgsmålet om valget af flytype. Det forekommer mig helt enkelt, at her lykkes det virkelig for regeringen på én gang at tage afstand fra samarbejde inden for De europæiske Fællesskaber — hvad mit parti såmænd ikke skal bebrejde regeringen — men også at forhindre de

bedre muligheder, der ville være for et nordisk samarbejde, hvis man arbejder med svenske køb, hvor det jo fremgår ganske klart, at Danmark kunne få særlige betingelser. De fælles projekter, der kunne laves mellem Danmark og Sverige, hvad angår industriproduktioner, ville jo være langt mere nærliggende og logiske, uanset hvad karakter de var af. Regeringen har altså ved valg af flytype bundet sig nærmere til Nordamerikas Forenede Fristater, hvilket da vist egentlig ikke er nogen fornuftig tendens i tiden. Så tror jeg også, jeg har holdt mig inden for den referenceramme, som udenrigsministeren lagde for debatten.

Værre er det, at det, man gør, i virkeligheden er at binde sig til en fornyelse, der fastholder et rustningsniveau i enheder og formodentlig forøger det i penge. Dette er efter min egen helt sikre opfattelse et meget dårligt bidrag til afspændingen og et dårligt alibi for en regering, der håber på en afspænding, der ikke ligger for langt ude i fremtiden. For i realiteten binder man jo sine styrkemål langt frem. I denne forhandling har vi hørt tal helt frem til 1990 som noget statisk, som noget fast for det danske rustningsniveau. Det kan ikke være udtryk for, at regeringen nærer nogen art af optimisme, hvad angår afspændingen. Jeg synes, at det, der sker her, at os alle må opfattes, som det også er sagt meget klart fra radikal side, som et reelt brud på forsvarsforligets forudsætninger, som var, at ved dets udløb skulle alle i dette ting have lejlighed til at genoverveje mulighederne for dansk forsvar. Jeg mener, en sådan overvejelse vil være på sin plads, men hvis man har købt både korvetter og flyvemaskiner og maskingeværer og geværer osv., der rækker helt frem til et styrkeniveau i 1990 eller 1995, eller tegnet kontrakter om sådan noget, så er jo en sådan debat i virkeligheden ikke mulig. Regeringen har derigennem lagt gift for en fornuftig udvikling i dansk forsvarspolitik, og det kan naturligvis især socialistisk folkeparti beklage.

Det er ikke mindst over for socialdemokratiet, jeg mener, at en sådan bekymring må komme til udtryk, for ved i den grad at grave sig ned i en forsvarspolitik, som nærmest må betragtes som en udvidelse af det nuværende niveau, i hvert fald økonomisk, så er det naturligvis helt klart, at social-